

Sygn. akt XVII AmE 63/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sadowy Wioleta Donoch

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółki Jawnej (...) z siedzibą w D.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 grudnia 2015 r., znak (...)

I. uchyla zaskarżoną decyzję;

II. zasądza od pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz powoda (...) Spółki Jawnej (...) z siedzibą w D. kwotę 1540 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści złotych) tytułem kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 63/16

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 30 grudnia 2015 r., znak (...), na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 5 i ust. 5 oraz art. 33 ust. 9 pkt 3 w zw. z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1164) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2013 r., poz. 267, z 2014 r., poz. 183 i poz. 1195 oraz z 2015 r. poz. 211, poz. 702 i poz. 1274) w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059, z 2013 r., poz. 984 i poz. 1238, z 2014 r. poz. 457, poz. 490, poz. 900, poz. 942 i poz. 1101 oraz z 2015 r. poz. 151, poz. 478, poz. 942, poz. 1618, poz. 1893 i poz. 1960), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) SPÓŁKA JAWNA (...) z siedzibą w miejscowości D. (...) orzekł:

1. że Przedsiębiorca naruszył art. 23 ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w ten sposób, iż nie zapewnił w 2011 r. minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedanych lub zbytych w innej formie lub zużytych przez niego na potrzeby własne;

2. w związku ze stwierdzeniem naruszenia, o którym mowa w pkt 1, wymierzam Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 340.181,01 zł (słownie: trzysta czterdzieści tysięcy sto osiemdziesiąt jeden złotych, jeden grosz).

W uzasadnieniu decyzji Prezes Urzędu Regulacji Energetyki stwierdził m.in., że obowiązek realizacji przez Przedsiębiorcę Narodowego Celu Wskaźnikowego, o którym mowa w decyzji, dotyczy 2011 r., dlatego należy go rozpatrywać na gruncie przepisów ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w brzmieniu obowiązującym - w zakresie powyższego obowiązku - w 2011 r. Przedsiębiorca zyskał, w rozumieniu definicji zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 25 ustawy, przymiot podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy, gdyż wykonywał w 2011 r. działalność gospodarczą w zakresie importu paliw ciekłych, które następnie, w tym samym okresie sprzedał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Jego obowiązkiem było zatem zagwarantowanie co najmniej minimalnego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości sprzedanych paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy. Dodał również, że obowiązek zapewnienia minimalnego udziału w odniesieniu do konkretnego wolumenu paliw i biopaliw nałożony został zawsze na jeden podmiot będący stroną umowy sprzedaży takiego paliwa. W kontekście przepisów dotyczących Narodowego Celu Wskaźnikowego konkretny wolumen paliwa może być uwzględniany przy realizacji omawianego celu tylko raz.

Treść art. 23 ww. ustawy dotyczy paliwa sprzedawanego, zbywanego w innej formie lub zużywanego na potrzeby własne przez podmiot, który paliwo to wytworzył na terytorium RP bądź importował lub sprowadził wewnątrzspółnotowo na terytorium RP. Chodzi zatem o pierwszą sprzedaż, względnie zbycie w innej formie, obejmujące przeniesienie na kupującego własności rzeczy (art. 535 k.c.), gdyż przyjęcie przeciwnego poglądu powodowałoby wielokrotne zaliczenie tego samego wolumenu paliw ciekłych i biopaliw ciekłych do podstawy realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego na terytorium RP. W przedmiotowej sprawie biopaliwo ciekłe odbierane było z użytkowanego przez (...) S.A. z terminala paliw nr (...) w L., co świadczyć może o tym, że ww. estry stanowiące samoistne paliwo mogły być przedmiotem wytworzenia i pierwszej sprzedaży przez (...) S.A. W związku z tym estry stanowiące samoistne paliwo ciekłe, które przedsiębiorca zaliczył na poczet realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego w 2011 r. były przedmiotem uprzednio co najmniej jednej transakcji kupna-sprzedaży, a co za tym idzie nie były przedmiotem pierwszej sprzedaży przez Przedsiębiorcę w okolicznościach wynikających z wyżej przytoczonych przepisów, które umożliwiłyby zaliczenie ich przez Przedsiębiorcę do realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego. Jak stwierdził, do obliczenia kary pieniężnej za brak realizacji ww. obowiązku nie można zastosować art. 33 ust. 1 pkt 5 oraz art. 33 ust. 5 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w nowym brzmieniu. Wymierzając karę pieniężną posłużono się zasadą tempus regit actum, zgodnie z którą moment zaistnienia zdarzenia wyznacza jako prawo właściwe, prawo obowiązujące w dniu jego realnego wystąpienia.

Prezes URE, działając zgodnie z art. 33 ust. 5 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, obowiązany jest w niniejszej sprawie wymierzyć Przedsiębiorcy karę pieniężną (K) w wysokości 340.181,01 zł (słownie: trzysta czterdzieści tysięcy sto osiemdziesiąt jeden złotych, jeden grosz), gdzie: $K = 5 \times W \times (M - R) / 100 \%$, gdzie poszczególne symbole oznaczają:

K - wysokość kary, wyrażoną w złotych,

W - ogólną wartość paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedanych lub zbytych w innej formie przez przedsiębiorcę podlegającego karze, a także zużytych przez niego na potrzeby własne, liczoną za rok w którym podmiot ten nie zrealizował obowiązku wynikającego z art. 23 ust. 1 ustawy, wyrażoną w złotych, $W = 1\,097\,358,09 \text{ zł}$

M -wysokość Narodowego Celu Wskaźnikowego, do którego realizacji był zobowiązany przedsiębiorca podlegający karze, wyrażoną w procentach, $M = 6,20 \%$

R -wysokość zrealizowanego udziału biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedanych lub zbytych w innej formie przez przedsiębiorcę podlegającego karze, a także zużytych przez niego na potrzeby własne w roku, w którym podmiot ten nie zrealizował obowiązku wynikającego z art. 23 ust. 1 ustawy, wyrażoną w procentach, $R = 0 \%$

co oznacza, że: $K = 340\,181,01 \text{ zł} = 5 \times 1\,097\,358,09 \text{ zł} \times (6,20\% - 0\%) / 100 \%$.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła spółka (...) z siedzibą w miejscowości D. zaskarżając ją w całości, wnosząc o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania ewentualnie o uchylenie decyzji w całości i jej zmianę poprzez odstąpienie od wymierzenia kary lub zmianę wysokości kary pieniężnej poprzez jej zmniejszenie. Ponadto wnoszę o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucono:

1. naruszenie art. 2 ust 1 pkt 25 i art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. Nr 169, poz. 1199 ze zm.) poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że zapewnienie w danym roku co najmniej minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedawanych, zbywanych w innej formie lub zużywanych oznacza wymóg wprowadzenia tego rodzaju biokomponentów na rynek tj. wytworzenie, zaimportowanie, lub nabycie wewnątrzspółnotowe, w sytuacji gdy tego rodzaju wymóg nie został określony przez ustawodawcę, a wykładnia językowa przepisu przemawia za uznaniem, że chodzi o każdego rodzaju zapewnienie biokomponentów czy paliw.
2. naruszenie art. 2 Konstytucji RP poprzez naruszenie zasady demokratycznego państwa prawa, poprzez błędne zastosowanie ustawy wcześniejszej, podczas gdy Organ powinien zastosować ustawę korzystniejszą lub późniejszą;
3. naruszenie art. 33 ust. 1 pkt 5 i ust. 5 oraz art. 33 ust. 9 pkt 3 w związku z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych [Dz.U. Nr 169, poz. 1199 ze zm.], poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż istniały podstawy do obciążenia przedsiębiorcy karą pieniężną;
4. naruszenie art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne w związku z art. 7 k.p.a. /zasada prawdy obiektywnej/, art. 86 kp.a.;
5. - art. 56 ust. 6 - ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, poprzez niezastosowanie i błędne przyjęcie, iż dyrektywy wymiaru kar pieniężnych określone w tym przepisie nie mają zastosowania w niniejszej sprawie;
6. - art. 56 ust. 6a - ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, poprzez nie-zastosowanie tej regulacji ustawowej wobec przedsiębiorcy, pomimo istnienia przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary z uwagi na fakt, iż stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszenia prawa;
7. - art. 7 k.p.a., tj. zasady proporcjonalności wyrażającej się nakazem załatwiania spraw przez organ administracji z uwzględnieniem interesu społecznego i słusznego interesu obywateli. W przedmiotowej sprawie zasada ta została naruszona, albowiem organ -Prezes URE - wydając przedmiotową decyzję naruszył zasadę działania proporcjonalnego do zamierzonego celu; nie dokonanie dokładnego wyjaśnienia wszystkich okoliczności w sprawie
8. - art. 77 k.p.a. i art. 80 k.p.a - poprzez przeprowadzenie postępowania w sposób po-bieżny, koncentrując się wyłącznie na ustaleniu czy Przedsiębiorca naruszył swe obowiązki ustawowe, nie ustalając innych okoliczności ważnych dla rozpoznania sprawy, tj. stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia, dotychczasowego zachowania Przedsiębiorcy i jego możliwości finansowych; dokonanie nieprawidłowej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego przez nieuprawnione i całkowicie swobodne uzna-nie, że przedsiębiorca, od którego Spółka dokonała zakupu estrów zakwalifikował przedmiotowe estry do realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 23 ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w sytuacji gdy brak jest jakichkolwiek dowodów w tej materii, a sam przedsiębiorca nie ma możliwości i obowiązku dokonywania tego rodzaju sprawdzenia.

Zdaniem odwołującego, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dokonując wykładni przepisu art. 23 ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych wskazał pozaustawowe kryterium w postaci samodzielnego wytworzenia, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego estrów, co stanowi oczywistą nadinterpretację. Zgodnie z zasadami

wykładni przepisów prawa pierwszy rodzaj wykładni jaki winien zostać dokonany w danym przypadku to wykładnia językowa, czyli literalna. W jego ocenie, skoro racjonalny ustawodawca posłużył się z ustawie sformułowaniem zapewnić, należy rozumieć to jako obowiązek zapewnienia w każdej możliwej formie, dlatego zawężanie interpretacji tego pojęcia do samodzielnego wytworzenia, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego jest nieuzasadnione i pozbawione podstaw. Zdaniem odwołującego, nieuprawnione i całkowicie dowolne jest zatem uznanie, że ustawodawca w art. 23 ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych miał na myśli pierwszą sprzedaż lub zbycie w innej formie. W przedmiotowej ustawie nie znajduje się tego rodzaju pojęcie. Ustawa nie nakłada na przedsiębiorcę samodzielnego wytworzenia, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego estrów. Jego zdaniem, nie ma żadnego znaczenia dla wywiązania się przez przedsiębiorcę z obowiązku określonego w art. 23 ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, czy wymagany wolumen estrów mógł być przedmiotem wytworzenia i pierwszej sprzedaży przez zbywcę, gdyż ustawa nie wprowadza wymogu ustalania czy zapewnione estry były kiedykolwiek wykorzystane przez inny podmiot do wypełnienia obowiązku realizacji narodowego Celu Wskaźnikowego. Organ nie dokonał wyjaśnień i nie ustalił czy w przedmiotowej sprawie (...) S. z o. o. sprzedane estry wykorzystane na realizację obowiązku z art. 23 ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, a sam przedsiębiorca nie ma ani obowiązku ani możliwości dokonania tego rodzaju ustaleń. Odwołujący podniósł również, że organ administracji błędnie zastosował reguły intertemporalne, uznając, że w niniejszej sprawie zastosowanie będą miały normy ustawy wcześniejszej. Skoro bowiem ustawodawca nie wypowiedział się wprost w przepisach przejściowych ustawy nowelizującej na temat skutków wejścia w życie jej regulacji, to milczenie ustawodawcy w tym względzie oznacza przyjęcie założenia bezpośredniego stosowania nowego prawa. W zakresie nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej, odwołujący stwierdził, że Prezes Urzędu w toku postępowania nie zweryfikował istnienia przesłanek do odstąpienia od wymiaru kary pieniężnej z uwagi na znikomy stopień szkodliwości czynu i aktualne wykonywanie obowiązków przez przedsiębiorcę, albo przesłanek do obniżenia kary pieniężnej z uwzględnieniem dyrektyw wymiaru kary. W opinii odwołującego, kara pieniężna nałożona zaskarżoną decyzją nie ma całkowicie uzasadnienia ekonomicznego, jest rażąco surowa i nie adekwatna nawet do dochodów, jakie osiągnął przedsiębiorca w związku z obrotem paliwami wskazanymi na fakturach, objętymi niniejszym postępowaniem.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ponadto wniósł o przeprowadzenie dowodów z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania administracyjnego - na okoliczność naruszenia przez powoda ustawowych obowiązków oraz na okoliczność zasadności wysokości wymierzonej powodowi kary pieniężnej.

Prezes URE wskazał m.in., iż ustawą z dnia 21 marca 2014 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2014 r. poz. 457, z późn. zm.), wdrożono do krajowego systemu prawnego postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE. Z dniem 9 maja 2014 r. zaczęły obowiązywać przepisy zawierające m.in. nową definicję Narodowego Celu Wskaźnikowego zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 25, jak również nowa treść art. 23 ust. 1, art. 33 ust. 1 pkt 5 oraz art. 33 ust. 5 ustawy o biokomponentach i biopaliwach. Art. 33 ust. 5 ustawy o biokomponentach i biopaliwach zmieniony został w części dotyczącej znaczenia symbolu R zawartego we wzorze, według którego oblicza się karę pieniężną. Ustawa z dnia 21 marca 2014 r. nie zawierała przepisów o charakterze intertemporalnym, mogących mieć zastosowanie w niniejszym postępowaniu. Pozwany wskazał również, że realizacja ustawowych obowiązków, winna być oceniana na podstawie stanu faktycznego i prawnego istniejącego w okresie podlegającemu ocenie. Powyższy pogląd znajduje potwierdzenie w utrwalonej linii orzecniczej. Pozwany zauważył, że powód w odwołaniu nie wskazał, w jakim zakresie zastosowanie przy wymierzeniu kary pieniężnej ustawy o biokomponentach i biopaliwach w brzmieniu po nowelizacji miałyby być korzystniejsze dla powoda oraz nie przedstawił żadnych wyliczeń czy innych dowodów na poparcie swojego zarzutu. Pozwany uznał za niezasadne wszystkie zarzuty podniesione przez odwołującego.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 26 maja 2009 r., znak: (...), zmienioną decyzjami z dnia 1 marca 2010 r., znak: (...), oraz z dnia 14 czerwca 2010 r., znak: (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, zwany dalej „Prezesem URE”, udzielił Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 1 czerwca 2009 r. do 31 maja 2019 r., w której przedmiot i zakres działalności określono jako „działalność gospodarcza polegająca na obrocie następującymi paliwami ciekłymi:

- benzynami silnikowymi innymi niż lotnicze, olejami napędowymi, estrami stanowiącymi samoistne paliwo, gazem płynnym do napędzania pojazdów mechanicznych oraz konfekcjonowanym gazem płynnym w butlach na stacjach paliw,

- gazem płynnym,

- oraz olejem napędowym, estrami stanowiącymi samoistne paliwo i olejem opałowym przy wykorzystaniu należącej do Koncesjonariusza autocysterny”.

- benzynami silnikowymi innymi niż lotnicze, olejami napędowymi, estrami stanowiącymi samoistne paliwo, gazem płynnym do napędzania pojazdów mechanicznych oraz konfekcjonowanym gazem płynnym w butlach na stacjach paliw,

- gazem płynnym,

- oraz olejem napędowym, estrami stanowiącymi samoistne paliwo i olejem opałowym przy wykorzystaniu należącej do Koncesjonariusza autocysterny”. /k. 1-5, k. 6-8, k. 9-12v akt adm./

W dniu 29 marca 2012 r. Przedsiębiorca złożył sprawozdanie podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy, o którym mowa w art. 30b ustawy, za 2011 r. (sprawozdanie (...)). W sprawozdaniu rocznym, o którym mowa w art. 30b ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych ((...)) Przedsiębiorca przedstawił informację, z której wynika, że w 2011 r, będąc podmiotem realizującym Narodowy Cci Wskaźnikowy, zapewnił udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedanych lub zbytych w innej formie lub zużytych przez niego na potrzeby własne w wysokości 8,30% w związku z dokonaniem, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, sprzedaży lub zbycia w innej formie:

- 252,613 ton oleju napędowego mogącego zawierać do 7% objętościowo estrów metyloowych kwasów tłuszczowych, przy czym udział biokomponentów w postaci estru metylowego kwasów tłuszczowych wynosił 0,00 ton,

- 26,018 ton estru stanowiącego samoistne paliwo. /k. 13-18v akt adm./

W 2011 r. Przedsiębiorca, będąc podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy, wykonując działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, dokonał importu, a następnie wprowadził do obrotu na terytorium RP olej napędowy w ilości 207,33 ton (248,891 m³ oleju napędowego skorygowane o współczynnik gęstości 833 kg/m³). Pozostała ilość zaimportowanego oleju napędowego przedsiębiorca przeznaczył on na zapasy obowiązkowe i nie stanowił on przedmiotu sprzedaży w 2011 r. /k. 24-26, k. 27, k. 141 akt adm./

Przy piśmie z dnia 4 lipca 2013 r., Przedsiębiorca przedłożył również dokumenty dotyczące kupna od przedsiębiorcy - „(...) (...). z o.o. z siedzibą w S., jak również sprzedaży i rozchodu estrów stanowiących samoistne paliwo ciekłe w ilości łącznej: 26,018 ton. Przedsiębiorca dokonał zakupów estrów stanowiących samoistne paliwo ciekłe w łącznej ilości 26,018 t, co jego zdaniem, zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, stanowi odpowiedni udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw sprzedanych lub zbytych w innej formie lub zużytych na potrzeby własne. /k. 175-177, k. 180-182 akt adm./

Przedsiębiorca w 2014 r. uzyskał przychód z działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł. /k. 188 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym oraz sądowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 23 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w brzemieniu obowiązującym w 2011 r. podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy jest obowiązany zapewnić w danym roku co najmniej minimalny udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedawanych, zbywanych w innej formie lub zużywanych przez niego na potrzeby własne. Przy czym minimalny udział, o którym w powyższym przepisie liczony jest według wartości opałowej poszczególnych biokomponentów i jest równy Narodowemu Celowi Wskaźnikowemu.

Cel wskaźnikowy w 2011 r. wynosił 6,2% (rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 czerwca 2007 r. w sprawie Narodowych Celów Wskaźnikowych na lata 2008-2013).

Obowiązek powoda w 2011 r. polegał zatem na zapewnieniu co najmniej 6,2% udział biokomponentów i innych paliw odnawialnych w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedawanych, zbywanych w innej formie lub zużywanych przez niego na potrzeby własne, liczony jest według wartości opałowej poszczególnych biokomponentów.

Pozwany nie kwestionował treści sprawozdania powoda za 2011 rok (k -13-17 akt admin.). Zgodnie z nim powód sprzedawał, zbywał w innej formie lub zużywał na potrzeby własne 252,613 t oleju napędowego o wartości opałowej 10 837 097,7 MJ i 26,018 t estru metylowego kwasu tłuszczowego o wartości opałowej 980 878,6 MJ, co daje udział paliwa odnawialnego w postaci estru metylowego kwasu tłuszczowego w stosunku do ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych sprzedawanych, zbywanych w innej formie lub zużywanych przez niego na potrzeby własne, liczony jest według wartości opałowej poszczególnych biokomponentów w wysokości 8,3%.

Treść obowiązku sformułowanego w art. 23 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w brzemieniu obowiązującym w 2011 r. nie obejmuje warunku, że biokomponenty i inne paliwa odnawialne muszą być wprowadzone do obrotu po raz pierwszy. Przepis art. 2 pkt 25 ustawy biokomponentach i biopaliwach ciekłych w brzemieniu obowiązującym w 2011 r. zawierał definicję podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy jako przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych, który sprzedaje lub zbywa je w innej formie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywa na potrzeby własne. Przepis ten definiuje zatem jedynie zakres podmiotowy m.in. dla zobowiązania określonego w art.23 tej ustawy, a nie zakres przedmiotowy, który wynika wyłącznie z tego ostatniego przepisu. Tak więc zobowiązaniem do realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego jest przedsiębiorca będący wytwórcą, importerem lub nabywcą wewnątrzspółnotowym paliw lub biopaliw ciekłych, który sprzedaje lub zbywa je w innej formie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zużywa na potrzeby własne. Z faktu tego nie wynika, aby przedsiębiorca ten miał obowiązek wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzspółnotowego także biokomponentów lub innych paliw odnawialnych, a więc by wprowadzał je na obszar kraju po raz pierwszy.

Zdaniem Sądu nie wynika to również z ratio legis przepisów dotyczących Narodowego Celu Wskaźnikowego, gdyż przepisy te przewidują stopniowe zwiększanie udziału biokomponentów i paliw odnawialnych w obrocie i zużyciu. Gdyby intencją racjonalnego ustawodawcy była większa intensywność tego procesu, to niewątpliwie znalazłoby to swój wyraz w sformułowaniu treści obowiązku realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego.

Ponadto należy mieć na względzie, że podmiot zobowiązany do realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego nabywając w celu jego realizacji biokomponenty i biopaliwa na rynku zwiększa na nie popyt co stymuluje ich produkcję, import lub nabywanie wewnątrzspółnotowe, co odpowiada celom ustawy.

Skoro zatem powód zbywał w innej formie lub zużywał na potrzeby własne 252,613 t oleju napędowego o wartości opałowej 10 837 097,7 MJ i 26,018 t estru metylowego kwasu tłuszczowego o wartości opałowej 980 878,6 MJ, co

stanowiło według wartości opałowej 8,3%. Zrealizował on zatem Narodowy Cel Wskaźnikowy za 2011 r. Brak było zatem podstaw do nałożenia na powoda kary pieniężnej.

Zważyć ponadto należało, że zasada państwa prawnego wyrażona w art. 2 Konstytucji RP wymaga stanowienia prawa w taki sposób aby wynikający z niego obowiązek zachowania się wynikał wprost z jego treści, zwłaszcza jeśli uchybienie obowiązkowi wiąże się z zastosowaniem sankcji o charakterze karnym lub quasi karnym.

Z powyższych względów zaskarżoną decyzję należało uchylić na podstawie art.47953 § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądzając na rzecz powoda koszty postępowania w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art. 98 k.p.c.).